



Mez 6 A 2020

Ještě zní příslib Boha Izraele skrze proroka Izaiáše, kterému jsme naslouchali minulou neděli: „*Před tebou půjde tvá spravedlnost a má sláva za tebou*“ (Iz 58, 8). Být spravedlivým v Božích očích je: sytit hladové, odívat nahé, poskytovat útočiště bloudícím chudákům, nechovat se násilně vůči slabým a neukazovat prstem.

Dnes Boží slovo hovoří o hříchu a jeho překonávání.

Co je to hřích? Místo různých definic se podívej na kříž a uvidíš jeho následky. Přečti si první knihu Mojžíšovu a uvidíš následek být jen jediného hříchu - vyhnání z ráje a síť rostoucího zla v prvních zločinech. Sv. Ignác z Loyoly vede také k úvaze nad hříchem prvních andělů, co se s nimi stalo – démoni. To je hřích. Znovu se pak podívej na kříž Ježíše Krista a pochopíš, jakou hrůzou je hřích. Potom se můžeš pustit do hledání vlastní definice nebo definic napsaných ve spisech Církve.

Knihy Sirachovec v pohledu na hřích odhaluje skutečnost lidské vůle. Musíme hřešit? Jsme vůči hříchu bezmocní? Kdyby tomu tak bylo, nenesli bychom na hříchu vinu. Nemůže být přece odpovědný za své chování ten, kdo nemá svobodnou vůli, kdo nejedná sám o své vůli. Sirachovec učí: „*Chceš-li, můžeš plnit přikázání, je v tvé moci zůstat Bohu věrným. (...) Nikomu neporučil, aby byl bezbožný, nikomu nedal dovolení, aby hřešil*“ (Sir 15, 16-21).

Nicméně máme znalost toho, že člověk, který například propadá alkoholu nebo pornografii, člověk, který propadá síle opojení z moci a bohatství, tím, že se stále více obklopuje těmito věcmi, si nakonec získá závislost a jeho vůle již nestačí odporovat. Pak sice další hříchy nejsou plně přičitatelné, když se daný člověk stal tohoto otrokem, ale zlo, které vytváří, se neptá, zda za to ten člověk může či ne. Zlo pak působí proti tomu člověku i proti lidem s ním spojeným. Stejně tak obecně zvyk hřešit myšlením, slovem nebo skutky.

V některých společnostech si na některý z hříchů tak navykli, že už ani nevnímají, že se jedná o něco špatného. Například krást, nepracovat a okrádat ostatní pracující společnost sociálními dávkami. V jiných společnostech si navykli, že hřích cizoložství vlastně ani neexistuje, vždyť jde jen o citové povražení s tím, kdo si to přeje ať už před svatbou nebo po ní a nazvou to láskou. Co s tím vším?

Ježíš, když hovoří o hříchu, opírá se o desatero a vykládá ho až k jádru věci: „*Slyšeli jste, že bylo řečeno předkům: Nezabiješ! Kdo by zabil, propadne soudu. Ale já vám říká, každý, kdo se na svého bratra hněvá, propadne soudu a kdo svého bratra tupí, propadne veleradě; a kdo ho zatracuje, propadne pekelnému ohni. (...) Slyšeli jste, že bylo řečeno: Nezcizoložíš! Ale já vám říkám: Každý kdo se dívá na ženu se žádostivostí, už s ní zcizoložil ve svém srdci*“. Ježíš tak vychovává naše svědomí a učí jednat proti tomu, co nás svádí: „*Přinášíš-li svůj dar k oltáři a tam si vzpomeneš, že tvůj bratr má něco proti tobě, nech tam svůj dar před oltářem a jdi se napřed smířit se svým bratrem, teprve potom přijď a obětuj svůj dar. (...) Svádí-li tě pravé oko, vyloupni ho a odhoď, neboť je pro tebe lépe, aby jeden z tvých údů přišel nazmar, než aby celé tvoje tělo bylo uvrženo do pekla*.“ Umět se jít omluvit, než jdu na mši a ke svatému přijímání, umět vypnout internet či televizi, když přichází žádostivost, vypnout televizní dokument, který podřívá učení Církve a vede k pochybnostem ve víře, či odložit knihu toto způsobující, jsou Ježíšovy konkrétní rady, jak si zachovat pokoj, víru a lásku k Bohu a Kristu. Jedna pohádka

vypráví o starci a mládenci. Stařec se dozvěděl, že v lese, u něhož oba žili se usídlila malá příšera. Řekl mládenci, že je třeba ji najít a zabít ji. Mládenec na to nedbal a staříkovi se v duchu vysmál. Za nějaký čas se však z malé příšery stala velká nezvladatelná příšera, která si zotročila celé široké okolí lesa a také mládence. Kdyby tehdy poslechl starce a jako malou ji zneškodnil, měl by dnes pokoj. Protože to neudělal, musí před ní utíkat do bezpečí, než ji přemůže někdo mnohem silnější. Takto je to i hříchy, které vedou k závislostem.

Znovu si připomeňme knihu Sirachovcovu: „*Chceš-li, můžeš plnit přikázání, je v tvé moci zůstat Bohu věrným.*“ V žalmu jsme zpívali: *Blaze těm, kdo krácejí v zákoně Hospodinově, blaze těm, jejichž cesta je bezúhonná, kteří dbají na jeho přikázání, hledají ho celým srdcem*“ (Žalm 119,1-2). Církevní učení říká: S pomocí Boží milosti můžeme odporovat hříchu a nad ním vítězit. Naše přirozenost je sice velice oslabená následky hříchu, ale Bůh nám dává skrze spojení s Kristem ve křtu tolik moci, abychom hříchu už neotročili. Využívejme i moci svátostí, jako jsou eucharistie, zpovědi, pomazání nemocných, či i svátosti manželské, abychom nad hříchem chtěli vítězit a získali nad ním moc a svobodu. Jsou to pro nás zdroje netušených možností a síly. Někdy bude třeba využít i přímluvné modlitby Církve, aby byl člověk vytržen z moci zla.

Můžeme zakončit připomínkou známé Michelangelovy fresky stvoření v Sixtinské kapli. Bůh se svým prstem dotýká prstu Adamova, čímž ho oživuje. Prstem Otcovy pravice byl nazýván také Duch Svatý ve starém chorálu z 9. století. Ve svátostech se nás stejně tak dotýká ten, kdo dává život a znovu oživuje, Duch Boží. Prožijme i dnešní eucharistii ve smyslu obrazu této fresky a chorálu. Bůh se nás dotýká, abychom žili s mocí svobodných dětí vůči hříchu.